

Druk Programma Dixie Express en Choo Choo Sisters

maandag 27 september 2010. door Bas Noot

Eind augustus al werd ik gebeld door de PR manager van de Choo Choo Sisters met het programma voor september. Of ik maar even present wilde zijn op 19, 25 en 26 september voor wat enthousiaste verhalen over hun optredens in de krant. Ook moest er nog een promotie artikel komen in een regionale krant maar daarvoor heb ik ze doorverwezen naar een collegaatje, die er, zo bleek, echt iets leuks van heeft gemaakt.

Zondag 19 september, Graaf Wichman, Huizen.

Op 19 september in Huizen kon ik, op de terugweg vanuit Den Haag, net even binnen wippen.

In de Hofstad zou om 14.30 de troonrede uitlekken, zo ging het gerucht, en de redactie wilde mij daar bij hebben. We hebben twee uur voor joker op het Binnenhof gestaan totdat Frits Wester riep dat het loos alarm was. Ik ben daarna nog even bij de Hofvijver gaan kijken. Daar was de KPN ism. de NOS bezig een glasvezelkabel aan te leggen voor Prinsjesdag en de rijkspolitie te water was aan het oefenen hoe je zo'n kabel niet moet doorvaren. U kent het resultaat.

Voor Graaf Wichman had ik dus nauwelijks een uurtje.

Het was gezellig druk in Huizen en de Sisters waren juist bezig met 'Shoo Shoo Baby', een prima nummer dat nieuw voor me was. Vooral nieuw waren de prachtige tuniekjes van de dames. Ingeregen in een wel zeer gewaagd strak lijfje (met van die veters van achteren zoals op de schilderijen van Toulouse Lautrec) maakten ze duidelijk dat ze behalve een schitterende stem, nog veel meer in huis hebben. De fraaie luchtdicht ingesnoerde lijfjes dwongen de zangeressen wel om alles een toon hoger te zingen en dat was vooral voor de begeleidende Dixie Express niet eenvoudig. Later hoorde ik van saxofonist Peter dat zoiets vrijwel ondoenlijk is. Hij was dan ook niet geheel te spreken over sommige begeleidende collectieven. Het was voortdurend zoeken naar de juiste noten en om die te vinden moet je er vooral heel veel spelen. Tsja en dan wil het nog wel eens wat druk worden. Er is intern in de band nog wel wat gekrakeel hierover geweest en pianist Hoedemaker (dames coach) zal bij het eerst volgende optreden persoonlijk de veters bij de dames kledij een tandje losser zetten.

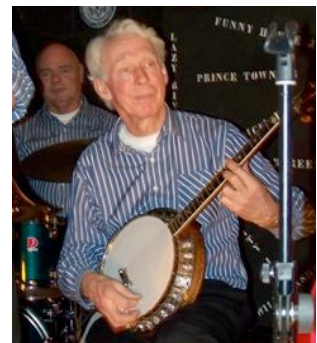
Hans Brada zat deze middag achter het slagwerk. Hans zit daar wel vaker. Hij repeteert regelmatig mee en weet dus precies wat hij moet doen en dat doet hij dan ook uitstekend. Daarbij is Hans' superslanke postuur op een klein podium een groot voordeel. Bas-

sist Piet van Bloppoel is een tijdje in de lappenmand geweest maar was weer helemaal terug. Hij speelde op een authentieke van Zalinge bas, een uitvinding van de Nederlander van Zalinge en vooral in de jaren '50 en '60 vanwege zijn handige afmetingen erg populair. Het eerste chorus van het prachtig gezongen Mood Indigo wordt alleen door de bas begeleid en Piet zet daarbij zijn noten schitterend neer. Rietblazer Peter was er soms met zijn hoofd niet helemaal bij. Plots doken er in de zaal enkele oude vlammen op, die meer dan 50 jaar geleden datzelfde hoofd op hol wisten te brengen. Bij lekkere oude dixieland lijkt de tijd te worden teruggezet. Niet gek dus dat Peter in verwarring raakte. Zijn Joke hield hem echter bij de tijd en bij de les.

In de zaal was een organisator van jazzmiddagen om te zien en te horen of band en zangeressen in zijn programma konden worden opgenomen. Hij vroeg na afloop aan pianist Hoed of het mogelijk was de Choo Choo Sisters ook zonder band in te huren. Was deze man een engerd of vond hij de Dixie Boys niet de moeite waard. Het blijft voorlopig gissen.

Zaterdag 25 september, De Haen, Hoevelaken

Grand Café de Haen is het thuishonk van de Dixie Express en Sisters. Immers cornettist Jaap van Berkum en rietblazer Peter Fiévez wonen daar evenals Marieke Adegeest en Ellen Jongeneel. Jaap beweert dat hij de vader is van Marieke en moeder Tineke bevestigt dit. Als je Tineke in de ogen kijkt weet je dat het allemaal wel snor zit. Marieke, al gezegend met een schitterend fysiek, wordt steeds mooier. Bij Jaap is me dat niet opgevallen maar het schijnt niets met de familiegenen te maken hebben. Trombonist Hugo Tiel had zijn hele schoonfamilie meegenomen. Hij is een publieksspeler en stel je voor dat er geen mens in de zaal zit. Als je zo speelt dat zelfs je schoonmoeder voor je applausseert moet je wel een kanjer zijn. Het zou zo maar kunnen dat schoonmoeder vooral applausseerde voor haar dochter Sister Inge Serné maar daar ga ik niet van uit want Hugo was lekker op dreuf. Inge trouwens ook. Evert Versteeg zat dit keer weer achter de drums. Hij had een lange reis door Spanje achter de rug dus roffelde hij er een flink aantal zuidelijke ritme's doorheen. Ik heb hem in lang niet zo lekker horen drummen.

Jan Herman Kots speelde zoals altijd banjo. JH is opvallend bescheiden, een eigenschap die bij muzikanten zeer zeldzaam is. Hij is dus niet alleen uniek vanwege zijn luchtige en foutloze speelstijl. Hij houdt ook van goede grappen. Vlak voor het begin van het toch altijd lastige Mood Indigo had hij de elektrische piano van Hoed stiekem een fractie naar links verschoven. Hoed, die alles geheel uit zijn hoofd speelt, nauwelijks op zijn toetsen kijkt maar zijn blikken voortdurend op de Sisters gericht houdt, zat dus met zijn handen verkeerd en begon met zodanig vreemde klanken dat de zangeressen zich rot schrokken. Terwijl zij hun uiterste best deden in de buurt te komen van Hoed's geriedel, was hij bezig de juiste toonsoort weer op te zoeken, een zoektocht waarbij men elkaar telkens rakelings passeerde maar elkaar slechts met moeite en na enige tijd vond. Bij het publiek was dat allemaal niet opgevallen. Die kijken toch vooral naar het plaatje. Hoe hij het klaar speelt weet ik niet maar Peter had weer tal van vriendinnen in de zaal. Ze waren overigens allemaal met hun echtgenoot dus ze kwamen alleen voor de muziek. En die was deze middag voortreffelijk. Dat vond ook het publiek dat in ruim voldoende mate aanwezig was.

Uw verslaggever vond het een ontzettend leuke middag met een heerlijk jazzsfeertje. Oh ja...de Sisters hadden deze middag weer die fraai getailleerde rode jurkjes aan. Schitterend.

Zondag 26 september, Jazzclub C5, Rotterdam

C5 noemt zichzelf de 'beste jazzclub van Nederland'. Daar is niet veel van gelogen. De club is gelegen in een tot ontzettend gezellige café omgetoverde ondergrondse fietsenstalling in het Rotterdamse havenkwartier. De ingang is verscholen in een klein knalgeel geverfd blind muurtje. Achter het deurtje daal je gelijk een trap af. Dus achter het muurtje staat verder geen gebouwtje of iets wat maar op een jazzclub zou kunnen wijzen. Het geheel wordt gerund door een stel zeer enthousiaste voornamelijk 65+ vrijwilligers en er is wekelijks jazzmuziek van goede kwaliteit. Echt uniek. De A20, waarlangs vrijwel iedereen Rotterdam bereikt, was over een groot deel afgesloten en de Tomtommetjes kraakten om al die mensen, waarvan er velen op weg waren naar C5, in de juiste richting te krijgen. Trombonist Hugo Tiel en zijn Sister Inge Serné (wel een sister maar geen bloed- doch aanverwantschap) gingen in de fout. Huug is eigenzinnig en neemt niet altijd onmiddellijk iets van derden aan. Toen het moeilijk werd liet hij zijn Tommetje maar raak kletsen en koos zijn eigen weg. Gevolg: Hij kwam via de Maastunnel in Zuid terecht, volgde mensenmassa, waarvan hij aannam dat ze naar zijn trombonespel kwamen luisteren en bevond zich plots op de Feyenoordtribune, waar hij aanvankelijk niet meer af mocht voordat de wedstrijd was afgelopen. Toen hij vanaf de aftrap zijn trombone non-stop als 'fufu zela' gebruikte, werden hij en Inge verwijderd en kon hij alsnog proberen C5 te vinden. Zijn Tommetje was hem bij de fouillering afgenomen dus moest hij op de tast terug. Dan is Hugo op zijn best.

Inmiddels was de band maar vast begonnen. Hoewel dat zonder Hugo vrijwel ondoenlijk is, werd er toch al leuke muziek gemaakt. Een oud deuntje 'Big Butter and Eggman' werd uit de kast getrokken. Pianist Hoed heeft dit nummer ontelbare malen begeleid maar niemand had hem doorgegeven wat het zou worden en evenmin herkende hij het vanwege de vrijelijke manier waarmee de blazers er mee omgingen. Hij probeerde van alles en keek vragend om zich heen: 'welk nummer is dit in 's hemelsnaam?' Toen de boter al begon de smelten en de eieren gekookt waren, kreeg onze pianist door waar de blazers mee bezig waren.

Even daarna was de totale band met sisters compleet en kon er serieus begonnen worden. Achter de bas stond dit keer weer Hans Slaterus. Hans is zwaar ziek geweest en zit nog in de naweeën maar liet zich dit uitje niet ontzeggen. Hij had zich terdege voorbereid en speelde zoals men van hem gewend is. Strak en stuwend. In het programma zaten nauwelijks pauzes maar hij gaf geen krimp, hoewel zijn gebrek aan wedstrijdritme hem toch zeker parten moet hebben gespeeld. Zoals beloofd had Hoed voorafgaande aan het optreden persoonlijk de veters van de tuniekjes van de zangeressen een tandje losser gezet. Desondanks hingen er nog meters 'loze' veter, fleurig bijeen gebonden, op de superslanke damesruggen. De volle zaal luisterde ademloos naar de echt geweldige zang van de Choo Choo's en genoot van hun soms ondeugende blik of opmerkingen. Ze waren ook niet te stoppen. Marieke had de volledige klapper meegezeuld en bladzijde na bladzijde werd omgeslagen. De band, allemaal toch een generatie ouder, liep op het tandvlees maar pauze was er niet bij. Ik vroeg later aan Evert hoe ie dit had kunnen volhouden. 'Vroeger was het blik op oneindig maar nu kon ik die blik op die mooie Sisterruggen gefixeerd houden en soms draaide er een om lachte even lief en dan kon ik weer een tijdje vooruit'. 'Dat doen de dames slim. Net als je denkt :gooi maar in mijn pet, ik moet even adem halen zonder toeter in mijn mond, krijg je een charmant kusje door de lucht en houd je je plas nog maar even in' voegde cornettist Jaap er aan toe. Jaap is de vader van Marieke en heeft haar zelf zo opgevoed: 'niet kletsen maar zingen!'

Wederom zaten er verdorie vriendinnen van Peter in de zaal. Hij is bij de marine geweest dus ik dacht: 'in ieder stadje een ander schatje'. Maar hij legde me uit dat een aantal leerlingen van de lagere (!) school elkaar na 60 jaren heeft teruggevonden en men re-

gelmatig contact met elkaar heeft. Dat er vooral meisjes in die klas zaten, die nu over het hele land zijn uitgezwemd, kan hij ook niet helpen. Maar leuk is het wel. Even stopte de Dixie Express en de Choo Choo Train. Er moesten Cd's verkocht worden. Niemand kan dat beter dan Ellen. Ze hoeft je alleen maar aan te kijken en je hebt zin om die hele doos te kopen. Met name sommige heren komen wel drie keer langs voor een CD. De Cd's zijn dus vrijwel uitverkocht maar ik weet zeker dat er op tal van plekken bij nostalgische fans nog tal van ongedraaide exemplaren liggen. Kijk dus binnenkort maar op marktplaats.

Ik (uw verslaggever) zat even aan een tafeltje met Cor Maas en zijn vrouw Annelies. Ze waren hier voor het eerst. Cor: 'Wat een sfeertje en wat een schitterende meiden. Ze kunnen nog lekker zingen ook'. Annelies: 'Al zouden ze daar alleen maar staan zonder iets te doen, dan nog zou Cor volgende keer weer komen. Ik vind vooral die Hoed een kanjer, vooral als ie gaat staan achter de piano. Hoe blijft die vent zo slank? Die blazers zijn wel wat steviger, zal ik maar zeggen maar als ik zie hoeveel lucht die jongens moeten produceren en waar dat allemaal vandaan moet komen, vind ik dat niet vreemd. Kijk maar naar een doedelzak. Leuke gozers en blazen dat ze kunnen!' Ze gingen daarna snel een CD-tje kopen en ik een kroket. Ook die was volmaakt.

Bas Noot